III. évfolyam. 1892. 1. szám. Selmeczbánya, január 3.

Selmeczbányai Hiradó.

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 „
Negyed évre . . . . . 1 „

Egyes szám ára 10 krajczár.

Felelős szerkesztő:
VÖRÖS FERENCZ.
Kiadók:
JOERGES ÁGOST özv. és Fia.

A lapot illető szellemi közlemény a szerkesztőre, az anyagi rész pedig a kiadókra czimzendő.

HIVATALOS HIRDETÉSEK DIJA:
100 szóig 2 frt., ezentúl minden megkezdett 100 szónál 50 krral több
Magánhirdetések megállapodás szerint számittatnak.
Nyilt-tér három hasábos sorért 10 kr.
Bélyegdíj minden hirdetésért 30 kr.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Nők a pénzügyministerium szolgálatában.

Nem tartozunk azok közé, kik a nőemancziپáczio feltétlen hivei. Nem óhajtjuk azt, hogy minden önálló és nagykoru adófizető hölgy éppen ugy lépjen a választási urna elé, mint az erősebb nemen levő embertársa; azt sem kivánjuk, hogy hölgyeink képviselőjelöltekül lépjenek fel, s bejutva a parlamentbe, ott vezérszerepet játszanak, vagy éppen a miniszteri bársonyszékekbe üljenek. Mindezeket nem óhajtjuk, nem kivánjuk.

De lépten-nyomon ugy tapasztaljuk, hogy korunk reális szelleme és viszonyai mindinkább oda sodorják a nőt, hogy a kenyérkereset versenyében részt vegyen, s biztositsa magának, bármily eshetőséggel szemben is, az önálló, független megélhetés lehetőségét.

S midőn azt látjuk, hogy a postai, távirdai s vasuti szolgálatot mily sikerrel töltik be a nők; midőn látjuk, hogy gyermekeink oktatásának ügye, az ő kezeikbe letéve, mily eredményeket szül: be kell látnunk, hogy a nők munkakörének még más tereken is helyet kell engednünk. S nemzetgazdászati szempontokból még igen sok téren, előbb-utóbb, de mindenesetre nem is oly sok idő elteltével, kénytelenek leszünk helyet engedni.

Be fog következni az az idő, a midőn hölgyeink együtt fognak velünk versenyezni és pályázni sok-sok téren, a melyen eddigelé, mi az erősebb nem, egyedül uralkodtunk.

Igaz, hogy a nőnevelés ügye még mindig nincsen teljesen megoldva; de napról-napra oly lépések történnek e téren, melyek a megoldást már is a legsürgősebb társadalmi kérdések egyikévé teszik.

A női kereskedelmi tanfolyamok szervezése az ország több előkelő vidéki városában, szintén nagy lépést jelez e téren; s az általános felkarolás, melyben már most kezdetben is részesül, hangos bizonyitéka annak, hogy hölgyeink teljesen átérzik annak szükségét, hogy a gyakorlati életben előnyökkel biztató képzettséget meg kell szerezniök.

És éppen e tanfolyamok sikere szolgáltat biztos kilátást arra, hogy hölgyeink később nem fognak megelégedni azon ismeretkörrel, mit ily tanfolyamokon szereztek, hanem alaposabb, szélesebb terjedelmű ismeretek után vágyódva magasabb foku tanintezet után fognak esengeni.

S a női kereskedelmi tanfolyamok után ilyenek létesitése már csak idő kérdése.

És ha módot nyujtottunk hölgyeinknek arra rézve, hogy kereskedelmi s ezzel rokon s ebből folyó egyébb ismereteket szerezhetnek; módot kell nekik arra is nyujtanunk, hogy szerzett ismereteiket gyakorlatilag is értékesithessék.

Szerintünk, elegendő képzettséggel biró s a női kereskedelmi tanfolyamot is sikerrel végzett müvelt nő, a pénzkezelési és részben a könyvelői teendőket is eredménynyel teljesithetné a pénzügyminiszter hatásköre alá tartozó számos hivatalnál. Igy egyebek között az adó- és sóhivatalocknál, dohánygyáraknál és raktáraknál, az állami erdőséges pénztárainál, a bányahivatali és vasgyári pénztáraknál; szóval a pénzügyminiszterium köre alá eső legtöbb pénztárnál sikerrel lehetne alkalmazni hölgyeinket.

Nagyon természetes, hogy ez a hivatalnoki hierarchia lépcsőin lényeges alakulásokat idézne elő, sőt a kezelés gyökeres átváltoztatásával járna.

Ehhez azonban semmi közünk.

Mi csak az eszmét hoztuk felszinre, melyről meggyőződésünk az, hogy előbb-utóbb, de végre is testet fog öltení magára.

Tudjuk ugyan, hogy ez eszmének, mint minden olyan ujitásnak, mely a nők munkakörét akarja terjeszteni, akadnak ellenesei;

TÁRCZA.

B. u. é. k.

— Rajz. —

A vonós hangszereknél — a hegedü stimelésénél alig vitte tovább, a fuvászatiaknál, pedig annyira, — hogy az égő gyertyát is elbirta 3 ölnyi távolból fujni . . . De az ütő hangszereknél, a zongoránál igen — igen messzire . . . beláthatatlan távolba vittte.

Neve Staniol Géza, és e névre mióta Edison lecsavargatja a csokoládé és a szappanok staniolját, hogy azt a fecsegő machinájánál felhasználhassa, annyira büszke, hogy nem cserélne, sem Széchenyiek, sem Károlyiak nagy nevével, ámbár Károlyi Gábort tartja a világ legnagyobb béke parlamentair-jének és parlamenti közbe-szónokának.

A lázas haladás, melylyel utolérhetlen gyorsasággal a skálatól, a legfurfangosabb szonataig, ért vérmes remények szülője lett . . . Reggeltől-estig verte a zongorát oly annyira, hogy a veltik egy házban lakó Steinmarkéknak már elviselhetlenné kezdett válni a folytonos skála, s kérték az öreg Staniolt, hogy tiltaná el a fiát attól — „hiszen az egészségének is árt“ mondták. De az öreg, a ki szintén nagy reményekkel volt eltelve a fiu zenei jövője iránt, ezt nem tette, hanem inkább kibérelte az egész házat.

Az ifjú Staniol zenei önérzete ezzel is akkorát nőtt, hogy azóta a hogy Steinmarkék kiköltöztek a házból, zene órait este is, reggel is megtoldatta egy — sőt néha két órával is. Az öreg Staniolné — szegény — aggodalommal nézte a tehetségén és erején felül iparkodó fiát — sejtette, hogy ebből baj lehet — jó szóval figyelmeztette, hogy hagyja ezt abba — inkább menjen a városba szórakozni. Ilyenkor azután az öreg Staniol hallgattatta el az aggódó anyát, mondván: Tudod is te, hogy „lesznek“ nagyokká az emberek . . S az ifjú Staniól zenei büszkesége, ezzel is akkorát nőtt!

Az éjjeli orákban kihallatszó zongora hangok zavarták a szomszédokat is. Panaszkodtak az öreg Staniolnak, de ő elutasitotta a panaszkodókat mondván: „Az én házamban nem parancsol senki“.

Az igazságot kereső szomszédok elmentek a falu birájához is, a ki elküldte az esküdtet, meg a kis birót, hogy csináljanak rendet. De a fia nagyságát lelkiszemei előtt látó Staniol elutasitotta őket — mondván — „Sült parasztok kendtek, nem is tudhatják kendtek, hogy lesznek nagyokká az emberek“.

Az éjjeli nyugalmukban zavart szomszédok nem hagyták ezt abban, de felvitték a szolgabiróhoz is az „igazságos“ ügyüket.

Egyszer aztán beállit a szolgabiró az öreg Staniolhoz, hogy valamit megtudhasson az egészről. Az öreg elmondja „hogy milyen rosszak az emberek! Irigylik, hogy ilyen nagy jövő vár a fiamra“.

— A rövidlátók az ő perczenyi nyugalmukért, képessek lennének megölni azt a nagyra törő elmét is!“

— A szolgabiró csak hallgatta. — „Hallgassa csak meg szolgabiró úr, hát nem öröm az, ha a fiam a legnehezebb szonátakat is játsza zongorán . Hát nem rosszlelküség-e az, a szomszédoktól, őt azért bántalmazni.“

A szolgabiró, ki nem nagy zenész lehetett — ridegen kimondotta, hogy az órák számát jobb lesz ezentúl felényire redukálni, mert különben kénytelen lesz törvényes eszközökhöz nyulni, a szomszédok nyugalmának helyre állitása érdekében.

— „Érti Staniol úr!?“

— „Értem“ — felelt az öreg, de a szemében megjelent könny sejtette, hogy milyen nehezére esik azt értenie.

— „Tegye is meg Staniol úr“ — Ezzel ajánlotta magát és sietett, alig birta öt kikisérni, a mindenét elvesztettnek képzelő öreg.

Aztán fiához ment, hogy elmondja néki a történteket. Az ifju meg épen apjához készült, hogy bemutassa a legujabb szerzeményét, „mely semmivel sem rosszabb — úgy mond — Liszt hasonló szerzeményeinél.“

Az öreg félve adta elő, azokat a miket az imént ott járt szolgabirótól hallott.

— „Hát mért nem hitt apám — felelt a fiú, — hogy törtem volna össze a szamarat, ki annyit sem ért az zenéhez, mint a falu csordása“ —

— „Mért nem hitt!?!“ — Az öreg csititgatta a heveskedőt, s az aggodalomtelt anya már teljesülni látta balsejtelmét . . . Zokogó hangon kérte fiát hogy ne tegye azt. —

Géza e perczétől nagyon megváltozott. Zárkózottabb lett. Apját és anyját is üldözöinek nézte.

Egyszer azután bejött a városba, felkeresett engem, hogy elpanaszolja bajait, de mivel otthon nem talált, egy gondosan behajlott névjegyet hagyott asztalomon:

Staniol Géza

Liszt F. közvetett tanitványa stb.

Forditottam rajta, ott meg ez állott: „Kerestelek, de otthon nem voltál! Úgy látszik már te is kerülsz? Isten veled, ha igy is volna! Barátod.

A czimen megakadt szemem, nem tudtam elképzelni, mit jelentsen ez. Rosszat sejtettem, de nem akartam bolygatni a dolgot . . . hagytam, nem emlitettem sem neki, sem másnak.

* * *

Az idő, melynek legnagyobb részét hivatalban töltöttem, gyors léptekkel haladt előre, alig vettük észre, hogy elmult az ősz és a fehér hóval takart uton csilingetnek a szán elé fogott lovak tánczoló csengetyüi. Ilyenkor aztán önkénytelenül is dúdoltam azt a kedves nótát:

„Befujta az utat a hó, szüntelenül fut a fakó“ stb. És a mint ki tekintettem az irodám ablakán, épen Staniolék két fakóját láttam befordulni az „Arany szarv“ vendéglő boltozatos kapuján, bizonyára krisz-

de ez minket legkevésbbé sem alterál nézetünkben.

Mellettünk kettős körülmény harczol. Az egyik azon rohamos térfoglalás, melyet a művelt külföldön hölgyeink napról-napra tanusitanak, s mely nálunk is nyomban követőkre talál; a másik az állambudget, mely e réven, az eloldázhatlan személyszaporitás mellett, olcsóbb munkaerőhöz jut.

Corydon.

Selmeczbánya szépségekben való hiányai.

II. Hogy a szépségeket megtaláljuk, kisebb nagyobb utsa van szükségünk, de a hiányokat azokat igen közel kapjuk, a város közvetlen közelében vannak a szemetdombok, melyekre nézve kívánatosnak tartanám a szemétnek valami felre eső helyen való lerakását, s miután járttomban keltemben egy ilyenre akadtam, bátorkodom azt az illetők figyelmébe ajánlani. Ez pedig a leányvár hegy tövében, a zsidó temetőtől éjszakra fekvő mélyedés, ugy látszik egykori kőbánya, melyből a leányvár épült: Ugy tartom, hogy ez a hely vagy egy félszázadon át fogadhatná be a város szemetjét, nagyon kevés embernek sértené orrát szemét, s igy az ide hordott bacillus sem találná oly könnyen a visszautat a városba.

Következnek a városba vivő utaink, minden oldalról, kivéve a bélabányai irányt. Különösen áll ez a gyalog utakról. Vagy lehet-e nyomorultabb ösvényt keresni, mint a pályaudvartol valót, a mely tulajdonkép nem is ut, de árok, a melyben csak rézsűt állhat meg a láb száraz időben, a mely nedvesben pedig nagyon marasztó természetű. Pedig a közeli zuzóban ugy hiszem a gőzgép rácsa elég salakot fog produkálni, mellyel eléggé magasra lehetne föltölteni ez ösvényt, ketkedni nem lehetvén, hogy megkeresésre ezen anyagot szivesen engednék át. Valjon szükséges e emlitenem a vörös kut, vagy pedig a knazova (Papkert?) felöli bejárókat? Pedig a kutnaborai, meg a Papkerti ösvények már az által válnának tűrhetőkké ha a rengeteg sok kaviesot fölszednék nagy előnyére azút főntartási budgetnek, miután ezen tisztitás, sok kőbméter kavicsnak törését sőt a fuvar költség egy részét takaritaná meg; a mi pedig a vörös kútról egyenest lemenő meredek utat illeti, az a mellett hogy nyaktörő, folytonos veszedelemmel fenyegeti a felső piaczi szélső házakat, vagy nem is annyira a szélsőket, mint a lyceum fölött és annak sorában levőket.

Pedig a már mult czikkemben fölemlitettem mód r. i. sűrű nyilt ereszek létesitése, és az ároknak kimosás elleni megvédése által ezen bajon örökre lehetne segiteni. Pedig hogy mennyire előnyös volna ez a városra nézve, kitünik abból is, hogy a szóban levő utról lehordott kavics nem csak, hogy a házakat temeti be, de a város csatornáit is behordván ezekben már többször tetemes károkat okozott. Kimondhatatlanul csunya ez az ut még annak is a ki nem gondol káros voltára pedig eltekintve a városiaktól a kiknek ez a legközelebbi utjok az üdítő fenyvesekbe nemcsak, de Vihnye és Szklenó-felé, igen sok nép fordul meg rajta, élelmet hozva s élelmet keresve.

Ezen oldalról jövet, föl kell hogy tünjék, hogy a jároka (talán jobb mint a járda vagy járó) csak a lyceumnál kezdődik.

A Szent-Antal felöli bejárat nem kevésbbé bántó tekintve a két romot, t. i. a kapui kápolnát és a mellette levő ház romot. Tekintve korunk nagy hitetlenséget már a kápolna helyreállitása igen kétséges, hacsak valami mecenásra nem tesztünk szert, s ennek reményében még talán tűrhető, de a házromot illetőleg nem volna a hatóságnak elég hatalma azt eltávolittatni? S miután már itt vagyunk fölhozhatjuk talán azt is, hogy jó volna talán, a járóka végső kanyarulatát, mely valamikor a kapuba mutatta az utat, most pedig a sár kellő közepébe, kiegyenesiteni, miután igy a kápolna közelébe jutván, a kápolnának legalább az útja volna meg.

Nem volna illő meg nem emlékeznem a szép nevű hohértutczáról, melynek különösen a pachertárnai garadicson aloli része réttenetes állapotban van, a mi másképp nem is lehet. miután a rajta meggyülemlő viz a kellő elejétől egész végig rajta marad, s kivéve egy darabot, melyen oldal árok van, alkalmasint az uton alóli kertbirtokos által létesitve, az ut közepén folyik. Pedig elég sokan lakják ezt az utczát s elég sok szivargyári nő fordul meg azon, czipészeink örömére. Végül késztetve érzem magamat a város utczái s részeinek kellő elnevezése hiányát mint sajnosat fölemlteni. Alig szenvedhet ugyan kétséget, hogy azok megvannak de hát mit ér az nekem ha mint selmeczi ember sem tudom. Azután ha van is német vagy tót, nem volna e érdemes magyar elnevezésekről gondoskodni, s e téren is igaz honfiui voltunkat kimutatni? Azután szép nevet adván utczáinknak például a hóhér utczának, csak nem hagyhatnók azután hóhéri allapotában?

Községnevek megváltoztatása.

Hontmegye több községe nevének megváltoztatását már jeleztük ugyan egyik előző számunkban az uj nevek közlésével: mindamellett nem tartjuk fölöslegesnek e nevek ujból felsorolását, ezuttal az erre vonatkozó minister. rendeletet s a megyei törvényhatóságnak ebből kifolyó határozatot is közölvén. Megjegyezzük egyszersmind helyreigazitásul, hogy Szitnya Steffultó ujabb nevét hálásan közölték több helyen s egy hivatalos lap után mi is Szitnyató-nak; ujabb neve: Szitnyatő. A hivatkozott ministeri rendelet a következő:

135. szám. Hont vármegye közönsége.

mb. 1891.

Hont vármegye törvénybatósági bizottságának Ipolyságon 1891. évi deczember-hó 14-én tartott rendkivüli közgyüléséből.

Tárgy:

Olvastatott m. kir. belügyminister ur ő nagyméltóságának következő leirata:

Magyar királyi belügyminister 8.892. IV—7. szám. Hont vármegye közönségének Ipolyságon. — A mult évi deczember-hó 1-én tartott bizottsági közgyülésből 146. sz. alatt, továbbá a f. évi szeptember-hó 29-én tartott bizottsági közgyülésből 82. sz. a. kelt párto'ó felterjesztési folytán az alább felsorolt községi névváltoztatásokat, ugymint:

Alsó-Badin	község	nevének	„Alsó-Bágyon“-ra
Felső-Badin	„	„	„Felső-Bágyon“-ra
Beluja	„	„	„Béld“-re
Czekócz	„	„	„Csákócz“-ra
Domanyik	„	„	„Dömeháza“-ra
Drénó	„	„	„Hont-Somos“ra
Illia	„	„	„Illés“-re
Kolpach	„	„	„Tópatak“-ra
Laczkó	„	„	„Lászlód“-ra
Litava	„	„	„Litva“-ra
Alsó-Mladonya	„	„	„Alsó-Legénd“-re
Felső-Mladonya	„	„	„Felső-Legénd“-re
Prenesfalu	„	„	„Berencsfalu“-ra
Szelcz	„	„	„Szelencz“-re
Szenográd	„	„	„Szénavár“-ra
Szitnya-Steffultó	„	„	„Szitnyató“-re
Trpin	„	„	„Terpény“-re
Unyatín	„	„	„Unyad“-ra
Apova	„	„	„Apafalva“-ra
Hrussó	„	„	„Magas-Majthény“-ra
Keszihócz	„	„	„Dacsókeszi“-re
Alsó-Pribel	„	„	„Alsó-Fehérkút“-ra
Felső-Pribel	„	„	„Felső-Fehérkút“-ra
Priklek	„	„	„Bereklak“-ra
Zahora	„	„	„Erdőmeg“-re
Klaszita	„	„	„Kalászi“-ra
Pecsenyicz	„	„	„Hont-Besenyőd“-re
Pjerg	„	„	„Hegybánya“-ra
Pocsuvadló	„	„	„Bacsófalva“-ra
Alsó-prandorf	„	„	„Alsó-Baka“-ra
Felső-Prandorf	„	„	„Felső-Baka“-ra
Viszoka	„	„	„Magaslak“-ra

való

---

kindlit jöttek venni gondoltam és dolgoztam tovább a kezembe akadt aktákon.

Délfelé bezártuk a hivatalt és elmenttünk a sörcsarnokba; Staniol Géza barátom már ott volt. Az első találkozás meglepően hideg volt köztem és ő közötte, de végre sikerült őt meggyőznöm összinte barátságomról; azután ő is úgy bele melegedett a beszédbe, hogy szinte csak zongora hiányzott és ő teljesen elemében lett volna.

A gyorsan haladó óra mutatója, már egy óra felé haladott, és Géza barátom is fogatott, elbücsüztunk. A mint felült a szánra, sajnálatlal tekintettem utánna, olyan különösnek látszott, egészen más lett, mint az előtt volt!

A mikor haza került, az édes anyjának aggodalma hatványozódott, az öreg Staniol is engedett vérmes reményeiből. Sokszor hajtogatta:

— „Mi lesz ebből a Gézából?“ És Géza arczán is némi változást észlelt a gondos anya . . . Látta, a mint feldült arczczal járt kelt. Majd ennek . . . majd másnak mutogatja szerzeményeit . . . Annyira beleszeret a rapszodiákba . . . és hogy . . . elképzeli magáról és el akarja hitetni másokkal is, hogy ő szerezte őket . . . pedig a kottán Liszt Ferencz neve olvasható

. . . . . .

A mikor eltemettük a lettint esztendőt s városunk szokásához hiven felkerestem, az uj esztendőben minden ismerősömet, hogy szerencsét kivánjak nékik a megkezdett évhez, dél felé haza kerültem. Otthon egy névjegyet találtam iró asztalomon, mely csinos kis boritékban volt. A boritékon Géza barátom irásával, volt irva czimem. Felnyitom, de szinte elsápadtam, mikor elolvastam tartalmát, pedig csak ennyi volt benne;

Liszt Ferencz

B. u. é. k.

Én nem viszonoztam Stanioléknak a „B. u. é. k.“ mert nem akartam emlékeztetni szegényeket arra, hogy van boldogság is a világon . . . **B. G.**

Naplómból.

(Töredék)

Mikor még ott abban a csendes völgyben, hol az egész mindenség zaja, tombolása elnémult a természet egyetlen intőszavára, hol csupán a pásztorfiú hallatta néha hangját czüst csengésű furulyája, melyet oly szivhez szólóan csalt elő a vadon egyszerű gyermeke abból az igénytelen hangszerből, hogy néma csodálattal álltam és hallgattam a gyönyörű melódiát.

Mikor örülni tudtam még a természet csendjének, akkor boldog voltam.

Most a csend elrémit, a zaj nem oly kellemetlen, mert akkor legalább azt is elfelejtem, a mi keserű volt rövid életemben.

Most már nagyon boldogtalan vagyok, és nem sokára meghalok.

Ha este egyedül ülök sötét szobámban, elém tárul egy rettentő kép, egy idegen világ, a halottak rémes birodalma. Zavart hangokat hallok; mintha a messze távolból jövő halotti ... csöndes melódiája jutna fülemhez.

Csakugyan meghalok.

Minden csendes körülöttem, s mint ha engem nézne, még az ősi nagy karosszék is, világot vet néha, a mint a kandallóból kiáradó fény visszaverődik aranyozott karfáján. Lelkem mélyéről mint félelmes gomolyok szállnak fel az árnyak s jönnek mind közelebb hozzám, hogy azt hiszem e sztürke gondolat szörnyek torkon ragadnak.

Lerogyok. Megérintett a démon lehellete. Nem tudok magamról!

Nincs akaratom s némán ragad magával a démon oda, hol megszünik minden bölcselet, a hol már nincsen semmi . . semmi . . . .

Mily szörnyű szó! Vajon nem-e a végzet szótárából való, hogy elsápad az ember hatása alatt.

De hallom a démon kaczagását bennem, már ismét őzi képzetem tovább. Mi ez? Hisz' éu még nem vagyok halott!? — szemeim becsve, sötéten tátonganak felém s oly különös gondolatokat támasztanak; mintha bántaná őket a világosság, mintha megszokták volna már azt a végtelen sötétséget. De hisz' a szem nincsen is már benne; nincs ott már más csupán a szemüreg, melyen át a férgek a koponyába fognak behatolni s szétmarják azt, pedig már akkor nem lesz szükség arra, hiszen az akkor már ugy sem fog szenvedni.

Most! most marjátok! Ah! mily élvezettel nézem szörnyü munkátokat. Tovább, — tovább! — Látom fehéredő csontvázamon a férgek miként lakmároznak s teszik rommá az egykor daliás termetet. S midőn a teljesen elporladt csontváz porrá lesz ismét, sápadt növények nőnek ki belőle.

— Nem-e azért oly sápadtak, mert én életemben oly sokat szenvedtem. —

Ezután következik az a borzasztó végtelenség a semmi.

Mikor végre felébredek e rémes álomból, de még nem látom tisztán a tárgyakat magam előtt, hallani vélem azt az ismert kedves dallt, mintha odaátról jönnének a hangok . . . .

Ilyenkor egy kicsit boldog is vagyok. — Nem, nem vagyok az, ne higyje senki sem! Hiszen ha ezt is elraboljják tőlem, mi tartja bennem ezt a nehéz, nagyon nehéz életet, mikor én olyan beteg vagyok és érzem — nemsokára meghalok . . . . .

Kis Csunya..

Nővéremhez.

(Bizalmas közlemények.)

III. Fejezet.

Kötődés.

Kezet akartam fogni vele azzal a komoly határozattal, hogy csakugyan haza megyek, hanem az „de“ szócska megállitott. Ujra letültem a helyemre.

megváltoztatását az illető községek képviselő testületeinek határozatilag kifejezett kérelmére, ezennel engedélyezem.

Miről a vármegye közönségét a 82/891 sz. felterjesztéssel bemutatott iratok visszaküldése mellett tudomás és megfelelő további eljárás végett értesitem.

Budapesten, 1891. évi deczember-hó 1-én. A miniszter helyett Szalavszky Gyula s. k. államtitkár.

Határozat:

Ezen miniszteri leirat tudomásul vétetvén, — a vármegye területén legterjedtebb módon kihirdetendő, és a felsorolt községek régi neveinek egyidejüleges mellőzésevel, — az uj nevek használata, megfelelő pecsétek beszerzése, — rendeltetik.

Miről valamennyi minister ő nagyméltóságához, továbbá az országos statisztikai hivatalhoz jelentés tétetik; — az összes vármegyék és törvenyhatósági városoknak átiratilag tudomásul hozatik.

Ezenkivül a jelen határozat a járási főszolgabirák és Korpona rendezett tanácsu sz. kir. város utján valamennyi község közönségének tudomás, — további szigoru alkalmazkodás és végrehajtás végett kiadatik;

Végül tudomás végett közöltetik: a katonai, honvéd, csendőrparancsnokságokkal; a vármegye területén müködő, összes kir. biróságok és államhivatalokkal; kir. posta, pénzügyi biztosi hivatalok, a vasuti állomás főnökségek; az összes hitfelekezetek felsőbb hatóságaik valamint anyakönyvvezetőikkel; a királyi közjegyzők és összes ügyvédekkel.

Kiadta **Bolgár Endre,** s. k. főjegyző.

Különfélék.

— **Az uj évi kölcsönös üdvözlés alól.** megváltotta magát: Selmeczi tak. pénztár 3·—, Wankovits 2·—, Selmeczi népbank 2·—, Tóth Gáspár 1·—, Panek Ödön 1·—, Heim Antal 1·—, Hell Jakab 1·—, Glücksthal Gyula 1·—. Steiner Bernát 1·—, Joerges Ágost 1·—, Trauer Gyula 1·—, Csiba István 50 kr, Gerzsó János 50 kr, Priviczky R. 1·—, Marschalkó Gyula 50 kr, Bk 1·—, Pischl Samu 50 kr, Oszvald Augusta 50 kr, Molnár János 50 kr, Polereczky Dénes 1·—, Hamrák Imre 50 kr, Dr. Schillinger 1·—, Szájbéli Emilia 50 kr, Kachelmann Gáspár 50 kr, Baliga 50 kr, N: N. Kap. 30 kr, Bogya János 50 kr, Ernszt Zsigmond 50 kr, Sóltz Vilmos 1.—, Hermann Emil 1·—, Vadass Jenő 1·—, Vaigl Anna 40 kr. Bariss G. A. 40 kr, N. N. Bok 30 kr, Bariss 30 kr, Szécsi Zsigmond 1·—, Fekete Lajos 1·—, E. Heincz 1·—, Brozsek 20 kr. Mihalik István 1·—, Winkler 1·—. Dr. Tóth Imre 1·—, N. N. Trohner E. 20 kr. N. N. Zindl 30 kr, Özv. Kachelmanné 30 kr. Bellus 20 kr, Litschauer Lajos 30 kr. Goldbrunner S. 1·—, Arthold Géza 60 kr. Szitnyai József 1·—, Ocsovszky Vilmos 1·—, Hültl József 5·—, Veress József 1·—, Özv. Balkovicz G. 1·—, Takáts Miklós 1·50 kr, Sztankay Ferencz 1·—, Gaitner és Tibély 2·—, Greguss Antal 1·—, Dr. Schenek 2·—, Keresk. és Hitelbank 5·, Grescho és Sosko 1·—, Jähn Vilmos 1·—, Margótsy János 1·—, Dr. Schwarcz Ottó 1·—, Nyitray László 1·—, Zlinszky András 5·—, Händel Vilmos 1·—, Hornyacsek István 1·—, Dr. Tandlich J. 1·—, Kachelmann Károly 1·—, Wieszner Adló 1·—, Fizély Károly 1·—, Goldner Kornél 1·—, Baumert Dani 50 kr. Schalk Arnold 50 kr. özv. Sommer 1·—, Weisz Ignácz 1·—. Singer Miksa 1·—, Dr. Fodor László 1·—, Alman 1·—, Vnutsko Ferenczné 1·—, Geiger 50 kr, Platzer 1·—, Péch Antal 1·—, Rosenfeld 1·—, Faller Károly 1·—, Heincz Hugo 1·—, Markus Zsiga 50 kr. Szeidl Dezső 50 kr, Tandler Gyula 50 kr, Weisz Mór 50 kr, Mihalka Leonora 50 kr, N: N. 50 kr. Eichel Sándor 50 kr, Valkovits 1·—. Pécsi 1·—, Storch Alajos 1·—, Kriaszter 40 kr, Kondavits 20 kr, Hochberger 50 kr. Zachar Károly 40 kr. Immerblum 50 kr, Schuszter M. 30 kr, Stanga Adolf 50 kr, Neuráth Antal 50 kr, Langauer József 50 kr, Kasparek Ede 50 kr.

— **Jelmez bál.** Bányász és erdészakademiánk segélyző egyesülete e hó 16-án Dr. Fodor Lászlóné sz. Fluck Elma ő nagysága védnöksége alatt a Városi-Vigadó termében zártkörü jelmezbált rendez. Az erre szóló „meghivó"-k már szétküldettek ugyan; ha valaki azonban olyat nem kapott s arra igényt tart, sziveskedjék Rimler Pál s. egyleti alelnökhöz fordulni.

— **Tánczmulatság.** F. hó 30-án esti 8 órakor pompás és rögtönzött tánczmulatságot rendeztek a helybeli erdőgyakornokok, kiket a karácsonyi ünnepek Selmeczre szólitottak. Egyesültek velök még a selmeczi akadémia polgárai is, kiknek ügybuzgó és kitartó fáradozásuk megtermé gyümölcseit: a jó mulatság nélkülözhetetlen kellékeit: a vidám, derült kedvet, fokozodó lelkesültséget és fáradhatatlan tánczot. A városi vigadó termét szép számu közönség töltötte meg. A tánc kitünő hangulatbann kezdődöt meg és a második négyest 28 pár tánczolta. A czigány pedig ezuttal pompásul húzta a talp alá való friss tánczdarabokat, valzerek röppenve nagyszerüen sikerültek. A jelenlévő hölgyek közül sikerült feljegyeznünk: leányok: Aschner Adél, Bellusics Gabriella és Mariska, Cseh Hermin és Mariska, Fodor Elma Grommen J. Hermann Olga, Joerges Gizella, Krausz Adél és Luiza. Latky M, Liszkai Ida, Massányi Margit, Margótsy Gizella, Muszka Margit, Okolicsanyi Margit, Plachy Alma, Peck Mariska, Szép Aranka és Vilma, Tirts Jolán és Gizella, Urbán Ilma és Irén, Vlkolniczky Olga és Ottillia, Valkovics Róza. Asszonyok: Ascherné, Cselné, Fodorné, Grommenne, Herrmanné, Joergesné, Krauszné, Latkyné, Massányiné, Margótsyné, Szépné, Tirtsné, Urbánné úrnők.

— **Jótékony czélra** rendezett műkedvelői előadás volt a Sztankay-családnál a mult héten; az összes bevétel 6 frt 10 kr. a zárdai szegény növendékek karácsony fájára lett forditva. A „Leány csel" két felvonásos vigjátékot adták s játékukkal főleg Úrbán Karolina k. a. Berzeviczy Margit és Olga k. a. Ocsovszky Emma k. a. és a Sztankay nővérek tüntek fel. Örültek a mamák kiknek pár boldog órát s ugy szintén, örülni fognak a szegény gyermekek is kiknek pedig egy boldog karácsonyt szerezni igyekeztek (Előbbi számunkból kimaradván, csak elkésve közölhettük. Sz.)

— **Gyermekek ünnepe.** Bélábányáról irják nekünk: Egy valóban szép és kedves kis ünnepélyről kell megemlékeznem, melynek tudom, hogy szivesen méltóztatik helyet engedni, becses lapjában. A mondott ünnepély Bélabányán, e hó 23-án délután 4 órakor folyt le, az ovodában, hol egy igen diszes karácsonyfa, telve aranydió, alma, számtalam czukor és gyertyácskákkal volt felállitva, a fa mellett pedig két oldalt egy-egy asztal, különféle játékszerekkel, mézes bábok, lovak, szivekkel megrakva állott a mit sem sejtő ovodába járó gyermekek részére. A szülők már 4 óra előtt összegyültek ovodába járó gyermekeikkel a r. k. népiskolában, honnét a menet párossával elindult a mondott időben az ovodába, melynek midón ajtaja feltárult a kicsinyek és szülők előtt, a szépen kivilágitott karácsonyfa s a játékszerrel megrakott két asztal, a kicsikéket roppant meglepte, a szülőknek pedig, örömkönyek csillogtak szemeikben a meghatottságtól s erre megkezdődött a tulajdonképeni ünnepély; a kicsinyek két szép karácsonyi éneket énekeltek, ez után szavalat s egy párbeszéd következett, melynek mindenike arról szólott: „mit hoz a jó gyermeknek a kis Jézus?" Erre ft. Oldinger Antal rövid beszédet intézett a szülők és kicsinyekhez s kezdetét vette a kiosztás; minden egyes gyermek kapot ajándékot, kora s felfogásához illőt, kaptak pedig öltözetet bábukat, konyhaedényeket, házibutort, baromfiakat, emlősöket, trombitát, dobot s több e félét dobozokban, s mind ez oly szép rendben történt, hogy Papszt Jolán kisasszony óvónőt a tanitás és rendezés körül tanusitott ügyessége s fáradozásáért méltán megilletti a dicséret. Utoljára hagytam, mit legelöl kellett volna emlitenem, mert talán Tek. Szerkesztő urnak is feltünő, hogy eddig nem emlitettem azt: kinek jóvoltából hozta a kis Jézus azt a sok szép ajándékot? Ezt mind a mindre s mindenkor áldozni kész, ft. Oldinger Antal plebános ur adta. Hogy mennyi lehetett az egésznek az ára? annak egyedül az a kereskedő a megmondhatója: kinek készletét tönkre silányitotta a ft. ur. Fogadja a nagylelkü ft. ur ez uton, áldozat készségeért, mindnyájunk forró köszönetét!

Gyöngyömő ugy látszik beleúnt a divatlap forgatásba, mert hosszú szünet után felpillantott, miközben libbenő fény csillant meg szemeiben, bár rózsás kis arcza félelmetesen komoly volt.

— Azt hittem már el is ment! — mondta ajkbigygyesztve, — vagy rosszul hallottam volna? . . .

— Nem, nem hallott rosszul, mert csakugyan távozni akartam, Gyöngyömő, de meggondoltam a dolgot és éppen azért maradok, hogy megtudjam haragjának okát . . . Mondja csak, édes angyalom, hát igazán neheztel reám valamiért, lássa ez nagyon elkedvetlenit, komorró tesz engem, annyira hogy . . . hogy nem tudom mit fogok tenni . . . csakhogy megengeszteljem . . . Fellebezek a mamácskához, ha nem mondja el rögtön, mi okozta hirtelen támadt ellenszenvét, hidegségét . . .

— Istenem! hát igazán tudni akarja Jules azt a borzasztó okot?

Szentséges ég! vajjon mit véthettem én az angyali jóságú és szelidségű Gyöngyömő ellen, hogy ily komoly szavakat bocsát ki eperpiros ajkán, mely inkább csicsergéshez szokott hozzá, semmint a komoly tények elmeséléséhez! . . . Bevallom. nénikém, aranyos nénikém, hogy ereimben a vér megfagyott volna, ha véletlenül nincs a szobában befütve, tagjaim remegtek, mint a nyárfalevél, melyet kaczérul rázogat meg hüvös szellő . . . Ámultan, csaknem halálos aggódással hallgattam el egy pillanatra, aztán alig birtam eldadogni, hogy:

— Nagyon is, persze, hogy nagyon is tudni akarom!

A kedves bébé, az aranyos kis leányka aztán igy szólt:

— Majd mondok egy mesét, hallgassa figyelmesen végig Jules, mert igaz és ugy történt. a hogy elmondom. czime:

Mese egy fehér galambról.

— Volt egyszer egy kedves ártatlan fehér galamb, mely azelőtt szabadon repdesett a levegőben, magáénak vallotta a kék eget, verőfényes napsugarakat, zöld erdő magányát . . . Boldog volt, nem korlátozta semmisem, tehette azt, a mit kedve magával hozott . . . Gyönyörű, napsúgaras délutánon, mikor illattól terhes volt a lég és vig madárdalt hozott magával könnyed szárnyán a szellő, a kedves kis galamb, megunva a mezei virágok illatos társaságát, éppen kedvtelve akart a zöld erdő felé repülni, mikor a légben kiterjesztett szárnyait lövés érte . . . Az ártatlan jószág tehetetlenül hullott alá a földre éppen egy fiatal vadász lábai elé, ki legott sajnálkozva felemelte a fehér galambot a földről és megtett minden élesztési kisérletet, hogy a galambocskát magához térítse . . . Rózsaszinű csőröcskéjén keresztül saját lélekzetét lehelte a fehér galambocskába, mely csakhamar magához tért ájulásából és felnyitotta szemeit . . . a legszebb kékségű szemeket, minőt emberi szem valaha látott . . . . .

— Igazán érdekes! — koczkáztattam meg.

A leányka tovább folytatá:

— Az ifju vadász legott arra határozta el magát, hogy megtartja a galambot és saját maga fogja gondozni . . . Gondozta is hét hónapon keresztül állhatatosan, odaadással a fehér galambkát, mely sohasem volt oly boldog, oly megelégedett, mint e hónapok alatt . . . Végre elérkezett deczember 6-ika is, mely nap emlékezetes lesz az ifju vadászra nézve, mikor az ifjú késön jött egyszer haza és lelki nagy örömére a fehér galambnak nyomát sem találja, hanem talál helyette egy remek, csodaszép kékszemű, szőke aranyhajú, fehér arczú kis leánykát, ki maga volt a szelidség, maga az egyszerűség, maga az ártatlanság . . . . Fölösleges hozzá tennem, hogy az ifjú nagyon megszerette a kis leánykát, ki szive első szerelmével viszonozta ez érzelmet . . . Nap, nap után múlt el és ők kimondhatatlanúl boldogok voltak . . . A legszebb napsugarak övezték körül fejeiket és a tél ezer- és ezer szinű gyémánttal ékesitette fel diszes ruháikat, ha valahová kimentek . . .

Egyszer aztán az ifjú, nagy fájdalmára, nem ta látta többé oly vidámnak, oly derültnek a leánykát, milyen az előtt volt . . . valami lehangoltság, bánat sötétitette el finom arczvonásait . . . Meg tudta valahogyan azt a kinos valót, hogy ifja más leányokra is szemet vetett, kik csábos tekintetükkel magukhoz akarják lánczolni a kedves, fiatal vadászt . . . És ez a tudat fájt, ez a tudat mélyen sebzé a leányka angyal tisztaságú érzelmét . . . Napról-napra szomorúbbá lett, sokszor el-elüldögélt egy helyben, nézett sokáig a levegőbe, de nem látott semmit, nem hallott semmit . . . Arczának rózsái hervadni kezdtek és egyenkint hullottak, peregtek le, mint ősszel a tarlott sárga falevelek . . . Eles kin járta át a leányka szivét, melynek neve: a féltékenység mardosó kinja . . .

Aztán a hónapok teltével, egészen légies alakot öltött magára a kedves kis lény, daczára, hogy az ifjú vadász minden tőle telhetőt megkisérlett, csakhogy kissé mellőzött kedves leánykáját megtarthassa . . . Nem sikerült, meg kellett bünhődnie érette, mert egy nap a gyönyörű leányka magára hagyta ifját és elszállt messze tőle . . . messze-messze, hol a szerelem tavassza örök és hol a boldogságba nem vegyül semmi féle ürömcsepp . . . A fehér galamb régéjének aztán igyen végeszakadt . . .

*

Kedves nénikém! bizony alig tudtam megengesztelni a kedves Gyöngyömőt, ki komolyan megharagudott reám, mert a múltkor, kis daczból bár, de komolyan udvarolni kezdtem egy csinos barna bébének . . . Komolyan vettem volna-e a dolgot? . . . Isten mentsen attól! . . .

Hanem hát én is észre vettem, a mint Gyöngyömő egy csinos barna fiatal emberrel nagyon is sokáig beszélgetett és még nagyobb kedvvel tánczolt vele . . . oly sokáig, hogy az a pár pillanat, az örökkévalóságnak tetszett előttem . . .

Persze a kis hamis nem gondolja, hogy mi is alá vagyunk vetve annak a gonosz méh fulánkcsipésének, melynek neve: féltékenység. **Jules,**

— **Árvaház.** Ép egy éve, hogy lapunk élénken ecsetelve az elhagyott, szegény árvák szomoru sorsát s elhagyatottságuk káros voltát a társadalomra, a hazára s az emberiségre, azt az eszmét vetette fel, hogy a városi árvaház tartalékalapjának egy része árvaház épitésére használtatnék fel. Szólottunk e közleményben az árvák neveléséről is, s kimutattuk a tömegesen együttesen történő eltartásuk s nevelésük előnyös voltát, fölébe helyezvén ezt egyéb tekintetekben is annak a most fennálló rendszernek, mely szerint azok egyes családoknál vannak elhelyezve, s gyakran bizony oly helyen, a mely erkölcsi és értelmi tekintetben reájuk nézve épen nem előnyös. Ez eszmét árvaszékünk magaévá tevén, legutóbb elhatározta, hogy a rendelkezése alatt levő tartalékalapnak elvileges törvényhatósági megállapitása és a részletek elhatározása czéljából a helybeli városi tanács megkerestessék, miszerint a létesitendő árvaház terveit és költségelőirányzatát elkészitvén, erre nézve a törvényhatósági bizottsághoz inditványt tegyen a javaslott intézkedés megállapitása stb. iránt.

— **Liptói juhturó szállitasa Olaszországba.** A kereskedelmi miniszter következő rendeletet olvassuk a posta- és távirdai rendeletek tárában: „Kérdés tétetvén, vajjon liptói juhturót tartalmazó küldemények az olaszországi forgalomban elfogadhatók-e, vagy sem: értesitem a kir posta- és távirda-hivatalokat, hogy kisérletképen Olaszországba czimzett juhturót tartalmazó küldeményeket az őszi, téli és tavaszi hónapokban a föladó veszélyére fogadják el s akadály nélkül továbbitsák. Egyelőre ily küldemények csakis mint „nemzetközi csomagok" fogadandók el, a feladók pedig figyelmeztetendők, hogy a turót csak jól elzárt és elég tartós fahordócskákban vagy bödönökben adják fel."

— **Érdekes irodalmi pályázat.** A „Képes Családi Lapok" mint a legelterjedtebb és legnépszerűbb szépirodalmi hetilap kellemes ünnepi meglepetést szerzett olvasóinak s az érdekelt köröknek, a mennyiben karácsonyi számában, — mely nagybecsü közleményeivel s pompás illustrátióval amugy is egyike a legsikerültebbeknek — kettős pályázatot hirdet; és pedig egyet egy humoreszkre melynek dija 50 frank aranyban, és egyet egy népszerü egészségügyi czikkre, melynek dija 20 frank aranyban. — A „Képes Családi Lapunk" városunkban és megyénkben annyira el van terjedve, hogy alig van müvelt család, melynek asztalán ne találnók — s igy bizton hisszük, hogy megyénk és városunk irói és irónői is részt fognak venni e nemes versenyben s rajta lesznek, hogy mint Jazon hajdani vitézei a csillogó aranyokat, habár nem karddal, de tollal meghóditsák s ezáltal városunk irodalmi hirnevét emeljék.

— **Vettük a „Magyar Nemzetör"** czim alatt, a fővárosban jövő év első napjától kezdve megjelenendő napi-lap mutatványszámát. A lap sok oly dolgot ölel fel magába, ami biztositja érdekességét, változatosságát és hasznos voltát. Nevezetesen felöleli a közgazdaságon kivül, az ipar és kereskedelmi ügyeket, hoz országgyülési tudósitást fővárosi, vidéki és nagyvilági hireket; kiterjeszteni igéri figyelmét a községi- és megyei életre; a „közönség köréből" czimü rovatában tért nyit ingyen minden méltatlan sérelemből fakadt jogos panasznak, A „Gunyor és humor" czimü rovata maró gunynyal ostorozza a társadalmi ferdeségeket s pattogó élczekkel vidámitja a kedélyeket. Nagy gondot fordit az erkölcsnemesitő szépirodalmi részre s tárczáján kivül, az évvégén beköthető regény-melléklet ad minden számhoz. A mutatvány-számból meritve itéletet: melegen ajánlhatjuk ezen, Mikecz József irótársunk szerkesztése és kiadásában megindult uj tőzs-gyökeres magyar, olcsó napi-lapot, melynek előfizetési ára: egész évre 10 forint negyedévre 2 forint 50 kr. — Megrendelhető a kiadónál, Budapest, VIII. Mária-utcza 40. sz.; valamint minden könyvkereskedés és postahivatal utján.

— **„A HÉT" Karácsonyi száma.** Rég nem olvastunk ahhoz fogható czikket, mint a melylyel „A HÉT" karácsonyi számát bevezeti. „Lélekharang" a czime és szól ez a czikk az agóniában fekvő tisztelt házról, a nagy betegről, kinek már feladták az utolsó kenetet. Egy Martiális tollára méltó satyra ez: minden szava egy tőr, minden mondata egy százfelé találó shrapnel bomba. Ilyeneket csak „A HÉT" engedhet meg magának, mert minden irányban független és szabad. Erre a szenzáczionális czikkre Kiss Józsefnek egy hatásos költeménye és Jókainak egyik legbrillánsabb novellája következik, melyet az utolsó években irt: „Brazil Heliogabalné asszony férje.". A novellisztikus dolgokból, melyek e számban foglaltatnak, kiemeljük a következőket: Gyp elbeszélését: Miquette házassága. Chyzer Kornélné rajzát: Mulatságos hét. Sipulusz czikkét: A felolvasás. Kóbor Tamás megragadó reflexióit egy „Betegágynál." Érdekes a György Aladár czikke: „A halhatatlanság és a meghalás", Vermes Károly humoros előadása: A csók büntetőjogi szempontból, stb. Hosszadalmas volna e 24 oldalra terjedő szám minden egyes darabját felsorolni. Valamennyi magas szinvonalon áll és valamennyi mulattató. Kedves eszme volt „A Hét"-től, hogy czimlapjára ezuttal élő személy helyett Gabriel Max egyik legszebb Madonnáját rajzoltatta. Két évi fenállása alatt mély gyökereket vert e lap a közönség szeretetében. „A Hét"-hez hasonló, minden reklám bajhászattól ment, mindig szellemes és tartalmas lapja még nem volt a magyar irodalomnak. „A Hét" minden vasárnap jelenik meg. Ára egész évre 10 frt, félévre 5 frt, negyedévre 2 frt 50. „A Hét" ingyen küldi a mutatványokat. Kiadóhivatal Erzsébet-körút 6. Előfizetést elfogad Joerges Á. özv. és fia könyvkereskedés Selmeczbányán.

769. szám. 1891.

Árverési hirdetmény.

Alólirt birósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirré teszi, hogy az ipolysági kir. járásbiróság 1889. évi 2726. számu végzése következtében Mócsy Lajos ügyvéd által képviselt Laukó József javára Zmeskáll József ellen 432 frt 92 kr. s jár. erejéig fogonatositott biztositási végrehajtás utján lefoglalt és 1000 frt. becsült gőzcséplő gép és csép szekrény teljes felszerelésnek, melyek Winter Sándor javára 3000 frt és jár. erejéig felül foglaltattakból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az ipolysági kir. járásbiróság 4797/1891. számu végzése folytán 432 frt 92 kr. tőkekövetelés, ennek 1888 évi szeptember-hó 1. napjától 6% kamatai és eddig összesen 73 frt 51 krban biróilag már megállapitott költségek erejéig Alsó Sipeken leendő eszközlésére **1892** évi **január-hó 4** napjának délelőtt 10 órája határidőül kitüzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénz fizetés mellett, a legtöbbet igérőnek becsáron alul is el fognak. adatni.

Kelt Ipolyságon, 1891. évi decz.-hó 26. napján.

Baig Mór,
kir. birósági végrehajtó.

LE GRIFFON
a legjobb szivarkapapir
a legjobb szivarka hüvelyek.
1—13

A legjobb szer vizkór minden neme, valamint utóbajai ellen m. sárgaság hugy és hólyaghurut, légzésibántalmak, májbaj stb. a hires
HYDROPSIN
(orvosok által ajánlva)
Grobstein Seeapotheke,
Gmunden, felső Austria.
1 palaczk ára útmutatással 1 frt, csomagolással 1 frt 20 kr. 4—10

Becsét veszti
a legválasztékosabb étel is, ha nincs étvágynk.
Az étvágy gerjesztésére, úgy mint mindennemü gyomorbajok ellen melegen ajánljuk t. olvasóink figyelmébe **Egger dijjutalmazott**
SZÓDA-PASZTILLÁIT.
Kaphatók 30 kros eredeti dobozokban a monarchia összes gyógyszertárában, valamint az
EGGER A. Fia czég
gyógyszer különlg. gyárában **Bécs**
Kapható Selmeczbányán: Sztankay Ferencz és Margócsy János gyógyszerészeknél. Korponán: ifj. Eisert Pál gyógyszerésznél. Ipolysághon: Berko István gyógyszerésznél. 7—15

Bor-kivonat.
Igen egészséges és jó bornak azonnali készitéséhez melyet valódi természetes bortól megkülönböztetni nem lehet, ezen **kipróbált** különlegességet ajánlom.
Két kilo (100 liter borhoz elégséges) ára 5 frt 50 kr. Receept ingyen mellékeltetik.
Jó siker és egészséges gyártmányért jótállok.
Szesz megtakaritás
érhető el felülmulhatlan szesz erösitő esszencziámmal: ez az italoknak kellemesen vágó izt-kölcsönöz s csak nálam kapható.
Ára 3 frt 50 kr. kilonként (600—1000 literre) használati utasitással együtt.
Ezen különlegességeken kivül Rum, Cognac, finom Liqueurök stb. gyártásához szükségelt össses esszenciákat ajánlok felülmulhatlan minőségben. Receptek ingyen mellékeltetnek. Árjegyzék bérmentve.
Pollak Fülöp Károly
esszenczia különlegességek gyára Prágában.
Szolid ügynökök keresztetnek 14—50

Ha Ö:
köszvényben, rheumában, általános ideggyengülésben, neuralgiában, Ischiasban, hiányos vérkeringésben, ideges gyomorgyengeségben, a fejhez induló vértolulásban, bénulásban, álmatlanságban lágyékfájdalmakban, hátgerincz-zavarokban
szenved
kérje a diszoklevéllel, és Köln, Wels és Stuttgartban aranyérmekkel kitüntetett, az osztrák-magyar birodalomban kir. szab. galv. elek romágnesesen ható
irottirozó készülék-
ről szóló illusztrált füzetett.
Ezen füzet felvilágositást ád a **készülék** hatása, alkalmazása és sikereiről, a készülék ára **12 frt.** A képes füzet és használati utasitás ingyen és bérmentve hapható a feltaláló gyárában:
Th. Biermanns, elektrotechnikus
Bécs, I. Schulerstrasse 18. 7—26

KISS JÓZSEF HETI LAPJA.

A HÉT

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

TÁRSADALMI, IRODALMI ÉS MŰVÉSZETI KÖZLÖNY.

Csak az imént adta ki **A HÉT'** közfeltünést keltett 100-ik számát. Ez a szám, melyet mai irodalmunk szinevirága töltött meg közleményeivel, egyuttal hü tükre azon előkelő szellemnek, mely e lapot átlengi és azon magas irodalmi niveaunak, a melyet e lap képvisel.

A HÉT a legliberálisabb szellemben szerkesztett magyar hetilap. Közöl **novellákat, költemények, dramatizált apróságokat, politikai és társadalmi essaiket;** figyelemmel kiséri a hét összes morgalmait és kiválasztja és feldolgozza a legfontosabbakat és legérdekesebbeket. Kultival minden genret, hozzászól minden actualis kérdéshez, de sohasem lépi át azon határokat, melyeket a jó izlés — irodalmi lapnál a legfőbb kriteriám — parancsol.

A HÉT az egyetlen szépirodalmi hetilap, mely a péntek esti **szinházi premierekről** még ugyanazon a héten, ugyszolván a napilapokkal egyidejüleg, hoz nagyobb szabásu ismertetéseket. Szépirodalmi része kivételével actualis minden közleményében és jórészt ennek köszönheti nagy sikerét és azon közkedveltséget, melyben részesül.

Munkatársai fényes koszorujából alig hiányzik egy nagy irodalmi név.

Azok közül, a kik a „HÉT"-be eddig irtak s részben állandó munkatársai, felemlitjük a következőket:

Abonyi Árpád, Ábrányi Emil, ifj. Ábrányi Kornél, Ágai Adolf, Ambrus Zoltán, Balogh Pál, Bársony István, Bede Jób, Bródy Sándor, Bodnár Zsigmond, gróf Csáky Albinné, Célió, Dóczi Jenő, Endrődi Sándor, Fenyő Sándor, Gozsdu Elek, Galló, Herczegh Ferencz, Horváth Boldizsár, Horváth Gyula, Hock János, Ignotus, Inczédy László, Jászai Mari, Jókai Mór, Justh Zsigmond, Kenedi Géza, Karczag Vilmos, Kóbor Tamás, Kozma Andor, Kohn Dávid, Makai Emil, Malonyai Dezső, Mikszáth Kálmán, Mezei Ernő, Murai Károly, Petelei, Palágyi Lajos, Palágyi Menyhért, Pollák Illés, Rákosi Jenő, Rákosi Viktor, Sebők Zsigmond, Szabó Endre, Szabóné Nogál Janka, Szalay Fruzina, Szemere Attila, Szomaházy István, Szüry Dénes, Silberstein Adolf, Táborí Róbert, Tóth Béla, Tolnai Lajos, Vadnay Károly, Vészi József stb. stb.

A HÉT külső kiállitása összes lapjaink közt a legfényűzőbb. Minden számának boritékán egy fényes kivitelü nagy arczképet közöl: kitűnőségeket, de legfőkép érdekes alakokat a politika, művészet, irodalom és szalon köréből, azok arczképeit, akiket a lefolyt hét eseményeinek árja, habár csak ideiglenesen is, felszinre vetett.

A HÉT számai bekötve évenként **két** vaskos kötetet képeznek és nagyon is érdemesek a megőrzésre. Az első **négy** kötet, melyből teljes példányok — bár igen csekély számban — még kaphatók, valóságos tárháza az érdekét soha sem veszitő becses olvasmányoknak.

A HÉT előfizetési feltételei: Egész évre 10 frt. Félévre 5 frt. Negyedévre 2 frt 50 kr.

Előfizethetni továbbá a „HÉT"-re és a „MAGYAR HIRLAP"-ra együtt kedvezményes áron, vagyis 24 frt helyett a két lap egész évre 20 frt. Félévre 10 frt. Negyedévre 5 frt.

Mutatványszámokat kivánatra ingyen és bérmentve küld
„A HET" kiadóhivatala VII., Erzsébet-körut 6. szám.

Nyomatott a kiadó-tulajdonosok Joerges Ágost özv. és Fia könyvnyomdájában Selmeczbányán. 1892.